

Концептуальний огляд світової історії в світлі Біблійних пророцтв

Людина – вище творення Буття, вершина, вінець досконалостей всього існуючого. Від початку створена вільною, з необмеженою волею вибору. Вже близько чотирьох тисячоліть найважливіша значимість свободи була виражена Мойсеєм в першій із відомих усьому світу загальнолюдських духовних цінностях – Десяти Заповідей Творця

Згідно всеосяжних причинно-наслідкових закономірностей, — порушення оцих відвічних духовно-моральних, природних, законів життя неминуче спричинює виникнення різних релігійно авторитарних, політико-державницьких насильницьких систем, які ввергають осліплені і пригнічені ними народи в постійні страждання і пагубу. Найбільш конкретно виражені в історії - п'ять суспільно-політичні формації: рабовласницька, феодальна, капіталістична, соціалістична і демократична. – Всі вони виникали і утверджувались насильством.

Основою рабовласницької системи було язичницьке розуміння про людину і відповідне до неї ставлення. В такому суспільстві доля людини визнавалась залежною тільки від обожнюваних, таємничих сил природи. У всіх світових т.з. цивілізаціях рабство вважалось нормальним становищем. Раб, позбавлений всіх природних прав і життєвих засобів існування, був повною власністю і знаряддям праці власника, який свавільно розпоряджався його життям. Така найжорстокіша система, коли людина насильницькі здійснила владу над людиною, утворилась в історії світу з початком вкорінення приватної власності. В суспільному понятті матеріальні вартості є основою, метою і сенсом життя. Оттака нелюдськість тисячоліттями виправдовувалась жрецькими язичницької релігії і мудрецькими її загальносвітової культури. Такий стан речей загальної історії світових цивілізацій символічно представлений пророком в образі величезного істукана, встановленого царем для неухильного поклоніння. Споруджений з п'яти різних за міцністю і цінністю матеріалів, весь цей велетенський витвір стояв на змішаних з глиною залізних ногах... (*чит. Дан.2:1-*)

В зв'язку з означеним вище, передусім слід зауважити про найвеличнішу подію все історичного значення. – Тільки з з'явленням Християнства відкривалось кардинально нове усвідомлення і сприйняття сутності людини, – відкривалась нова епоха людинолюбної духовності в історії народів. Але в боротьбі з унікально новим розумінням і

відношенням до людини, рабовласництво, а пізніше і феодално-кріпосницька система використовували жорстокі способи переслідування, визиску і гноблення. (Жахливо усвідомлювати, що ганебність цього беззаконня творилась і в так звану, нову християнську епоху її «благородними» правлячими царськими, імперськими, королівськими, графськими, князівськими родами і династіями, вкупі з всіма сановними релігійними ієрархами. Цей релігійно політичний лад під тиском обставин почав лицемірно хитро дещо змінюватись аж тільки з середини ХІХ-ого століття.)

Тисячоліттями рабовласництво множило величезні маси обездолених. Перетворювало їх в бездумні, примітивні засоби важкої виснажливої праці, в живі, осліплені засоби і знаряддя постійних війн. Несамовита розкіш панівної ієрархії, всеохоплююче обвальне розтління, моральне спустошення і язичницьке марновірство з його дикими культами, вкорінювало цей навіжений спосіб життя. Сумління, природні моральні закони і установлення переставали бути стримуючими чинниками в такому наваліному беззаконні. В нелюдських умовах, постійно пригнічуване, життєдіяльне вільне мислення безнадійно меркло і вгасало. Незмірно порочна, трагічно жахлива, огидлива пошесть розтління охопила життя народів у всіх його проявах. Страшенно злиденне, безпросвітне життя, примітивні засоби виробництва віками залишались майже незмінними. Загальна світова цивілізація з розмаїтими язичницькими релігіями, їх відповідною філософією і науками, разом з дикими безглуздими традиціями, опинилась в критично-кризисному становищі...

Жорстокі зlodіяння морально розтлінних гнобителів доводили страждання народів до крайності. Маса знедолених стихійно вибухали лютою ненавистю, нестримною злочинністю, озвірілою жорстокістю безупинних в історії кровавих повстань і революцій. – Все це, нагромаджуючись тисячоліттями, згубно позначалось зловісними патологічними наслідками на спадковості народів; генетично глибоко вкорінювалося в деградуєчому характері всіх його поколінь...Завойовницька політика римської імперії, поєднана з еллінською культурою, у всіх відношеннях є найвиразнішим уособленням світової рабовласницької системи з усіма її характерними ознаками.

І в отакій імперії, яка вкоренила історичний досвід попередніх світових імперсько-рабовласницьких систем, – не передбачено, раптово і дивовижно явилось Християнство. Нове, досі невідоме язичницькому світові, не міфічне, не містифіковане, а мудре і просте розуміння життя.

Відкрилось вірне освідомлення виняткової особистісної сутності людини, вираженої її Божественними даностями: розумом, вільною волею, творчістю і феноменальною особливістю – її сумлінням. В такому первісно-істинному Християнстві, в його первозданній, величній простоті, заново відкрилась знівечена, оставлена і забута – правдива Віра в Єдиносущого Бога-Творця. З повного здичавілого занепаду відродилась Відвічна Євангельська Віра Ізраїльських Пророків. Спотворена Іудаїстською релігією, яка в ту історичну епоху вже була в жахливо викривленому, напівязичницькому становищі, з усіма проявами жорстокості до тих, хто не сприймав і заперечував її буквалістський фанатизм. Кумраїтські общини есеїв, які вже в певній мірі сповідували духовно-алегоричну сутність писань Мойсея і Пророків, були не тільки відлучені від юдаїзму – вони жорстоко переслідувались всіма релігійно-політичними партіями і сектами Ізраїлю.

– Оськаженіла жорстокість всіх лиходійних сил імперського язичництва, і лютість безпросвітної темряви релігійного фанатизму і невігластва Іудаїзму, обрушились на нове, невідане світовій культурі з'явлення Світла. Євангеліст свідчить, – в старий світ, закоснілий в злочинах беззаконня, просякнутий мерзенностями запустіння у всіх його сферах життя – **«... явилось і засяяло світло велике».**(Матф.4:16)

Простота розуміння Одкровення правдивого Віровизнання, зорієнтованого на простодушних людей, проникла і захопила їх серця і свідомість. Істинна Віра, сприйнята і засвідчена благочестивим сумлінням, **і Христос, воскреслий в їх духовно просвітленій свідомості, і відкритий в їх праведності,** – явилися могутньою силою духовно просвітницького протиборства з жорстоко войовничим невіглаством. Християнство, століттями жахливо переслідуване і гониме найлютішими силами зла, протистояло їм духовним борінням; і в своєму нездоланному **«Залишку»** зберегло Істинну Віру в її святій, недоторканній чистоті і цілісності. (2Кор.10:4-5)

Язичницька релігія з темрявою несусвітнього марновірства, з філософією її загальної культури, яка вводила культ поклоніння імператорам, була основою завойовницької політики римської імперії. Зростаюче розповсюдження і збільшення впливу християнства загрожувало системі. Імперсько-язичницькі сили зла, з їх жахливим насильством, жорстокими тортурами, озвірілим фізичним нищенням, не змогли подолати непохитну вірність християн. Мудрість і життєва простота Віровчення, їх праведність, миролюбство і непротивлення злу насильством ставали переконливо очевидною духовно-моральною силою. Їх благочестиве життя привертало увагу і, певним чином,

впливало на окремих освічених представників вищих верств суспільства. Через них проникало і в сферу імперської влади. Але римська апофеозна, язичницька культура з її еллінсько-філософськими системами, не припиняла страхітливих звірств проти християн. Найвідоміший з імператорів своєю гуманістичною філософією, стоїк Марк Аврелій також не припинив їх гоніння. Той же, освічений римо-грецькою філософією і з знаменитим «римським правом», прокуратор Пілат, вислухавши Христа, – публічно назвав Його справжньою Людиною; і, визнаючи Його невинним (!) – тут же, в догоду озлобленим ієрархам фарисейських фанатиків, і осліпленому ними, оскаженілому натовпу, – наказує бити і віддає Праведника на жахливу страту... Доречно зауважити, що в цій жахливій історії відкривається вся глибина трагізму беззаконня, лицемірства, цинізму, продажності і жорстокості не тільки античної культури, представленої тут в образі Пілата. Спотворена, спустошена, бездуховна релігія з всією її ницістю, підлістю, мерзенністю і підступною жорстокістю представлена в образі її фанатичних служителів всіх рангів. Історія цього жахливого судилища відкриває не тільки зловісне поєднання державницької системи насильства з жорстокістю його релігійного фанатизму, – в ній відкривається і ганебність, зрадництво, печерна глухість, сліпота, тупість осатанілої жорстокості народу, якому була надана свобода вибору між добром і злом – між Праведником Миру і злочинством розбійника.

Розуміючи, що поширення нової Віри і прийняття її язичниками зупинити насильством неможливо, – імперська влада радикально змінила свою політику. З хитрими, далекосяжними намірами підпорядкувати і об'єднати християнство з язичницько-еллінською культурою. Щоб зберегти насильницьку рабовласницьку систему, – імператор (*Константин*) застосував віками напрацьований досвід – підступницько хитру, лукаву дипломатичність. На початку 4-ого століття він лицемірно приймає християнство, об'являє його державницькою релігією і в межах своїх інтересів надає їй свободу...

В умовах припинення гоніння християн, деякі з представників язичницько-еллінської культури, виразників її філософії і релігії, приймаючи нове Віровизнання, привносили в християнство свою містичну софістику. Вигадливо поєднуючи її з традиційним іудаїстсько-фарисейським буквальним трактуванням Біблійно-Євангельських текстів, викривляли вірне, апостольське розуміння християнства. Підтримувані імперською владою, вони займали керівне положення в церковній ієрархії, покірно сприймали її насильницьку політику і повновладне втручання... В середовищі християн

різко поглиблювались суперечності. Щоб підпорядкувати релігійне життя єдиній, – відповідно імперській ідеології, і відкрито утвердити зверхність свого всевладдя, імператор скликав собор церковних ієрархів. Відтоді «імперство» безроздільно почало керувати всіма наступними вселенськими соборами. На них впроваджувались і послідовно канонізувались всі навпіл язичницькі догмати. Найвидатніші з виразників духовності християнства, (такі як Арій, Оріген, Філон, Климент Александрійський і інші), достойно захищали зрозумілі їм, фундаментальні Біблійні принципи. Безпідставно і грубо вони осуджувались більшістю, піддавались ostracismu, анафемі і виганялись. Християнство повністю стало залежним від світової політичної рабовласницько-феодальної системи. Почалась довго-вікова темрява безпросвітної язичницько-християнської епохи – часу найогиднішої боротьби політичної і релігійної влади за безроздільне панування над осліпленими, знедоленими народами.

Мерзенність морального розтління і спустошення дійшло усіх крайностей. Християнство стало остаточно підкорене волюнтаризму негідницького верховенства. Народи Європи з їх усякими язичницькими віруваннями і традиціями насильно підпорядковувались імперськи-християнській, тоталітарній культурі. Рабська свідомість народу з їх марновірством методично пригнічувалась ще й жорстокістю релігійного фанатизму. Постійним нагнітанням релігійної істерії, свідомість народу паралізувалась страхом перед «демонськими» силами зла. Народи фанатично вірили, що захистити від їх вічних пекельних мук може тільки віра в магічну силу культо-поклоніння, в непогрішимість ієрарха і необхідність дотримування всіх приписів «святих отців».

Біблія була заборонена і недоступна народу. Дикість релігійно-імперського беззаконня – інквізиція, торгівля індульгенціями, хрестові походи і війни – трагічна історія, закривавлена безбожними плодами спотвореного до невпізнання християнства. Віщаючи про Христа, пророк вражений, – **«...бо настільки був спотворений образ Його – більше всякої людини, вигляд Його» (Іс.52:14) «...Бо від пророків єрусалимських розійшлась безбожність по всій землі.»(Иер.23:15)**

Однак, цей жахливий час означений і пророчим оптимізмом: **«...ось - горе і темнота, густа пітьма, і будуть (народи) повергнуті в непроглядну темряву. Але не завжди буде морок там, де тепер він згустів». (Іс.8:22)** В цій безпросвітній темряві, якою були охоплені осліплені народи, промені незатьмареного Євангельського Світла проникали в серця і розум тих, хто зберіг свою совість від повселюдного

розтління. Божественне провидіння у всіх віках пророчо закликає: **«Зберіться і прийдіть, приблизьтесь усі, уцілілі з народів».** (Іс.45:20) І «уцілілі» з простих, народних низів, і з людей книжних, умоглядних, ерудованих, освітлювались цим віковичним Світлом Істини. Вони вже не могли підкорятися гріховному фанатизму блудливої релігії ні в іудаїзмі, ні в спотвореному християнстві.

Державницька релігія з її прямою участю в кровавих міжрелігійних політичних, міжнаціональних і міжособних злочинах, спричинювала безвір'я, нігілізм і безбожество в наукових сферах. Ті з них, що усвідомлювали віковичну непохитність фундаментальних біблійних принципів, і в жорстоких умовах переслідувань створювали перші переклади Святого Писання на доступні мови народу, пробуджували від вікового летаргічного сну. Про них провіщає пророк – **цей, «...уцілілий остаток знову пустить корінь внизу і принесе плід угорі...», (Іс.37:31.)** Унікальність чуда в тому, що Первозданна, животворна Віра, у величавій простоті відновлена Христом, спершу сприйнята і вкорінена «внизу» серед простих людей, приносила очевидні плоди праведності. Вони ставали осудливим свідченням для тих, хто «угорі», – служителям марновірних ритуалів і церковних культів. Окремі ж, щиросердні церковнослужителі, що «угорі», усвідомлювали облудність і насильство чинолюбної, обрядо-культової релігії. Щиро вірячи в можливість реформації, вони євангельськими аргументами відкрито проголошували її необхідність.

Почались жорстокі переслідування чистосердечних, благочестивих і непідкупних служителів церкви. Відомий провісник реформації **Ян Гус, вірні католики Савонарола, Доменіко, Сильвестро і багато інших**, за активну боротьбу з всяким осудовищем, безчестям, ганьбою і беззаконням, за проповідь і намагання впроваджувати праведне життя, – були об'явлені єретиками і жорстоко страчені. Ставало явним – облудлива релігія, закосніла в своєму містично культовому догматизмі – реформуванню не піддається... **«Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і побиваєш камінням посланих до тебе...ось, дім ваш залишається вам порожнечою»** (бездуховним запустінням, пустотою, спустошенням) – оці провісні слова Христа сповна відносяться і до імперської церкви. (Матф.23:37,38) **«...Бо від пророків єрусалимських розійшлась безбожність по всій землі.»**(Єр.23:15)

На основі більш вірного розуміння християнських принципів розгорнувся реформаційно-протестантський рух, який вже повністю заперечував офіціальну державницьку церкву, відкрито вважаючи її великою блудницею. Переосмислюючи старий світ, з його релігією,

наукою і культурою, реформація і протестантизм відкривали нову епоху в світовій історії. Але майбутні реформатори, які навчались в вищих задогматизованих релігійно-освітніх установах, не були вільними від їх схоластичного оманливого впливу. Через те нові християнські конфесії, які створювались на буквальних, суперечливих розуміннях Святого Писання – сприйнятих від іудаїзму – вже з самого початку ставали взаємно заперечливими, войовничо несумісними. Більшість з них своє заснування захищали і утверджували насильством. Осуджували вірних послідовників Євангельського вчення – тих, які застерігали від пагубних наслідків. Великий християнський просвітитель середньовіччя Еразм Роттердамський, з позиції духовно раціонального розуміння Біблії, в своїх зверненнях до протестантських лідерів попереджував про згубність сліпої віри без видимої праведності – без плодів виконання її фундаментальних Біблійно-євангельських принципів.

Спотворене розуміння біблійного слова «благодать» повернулось фатальними наслідками. Кальвін, один з стовпів реформації і протестантизму, сподвижник Лютера, по-зрадницькому, жорстоко стратив Мігеля Сервета – правдивого християнського мислителя, відомого теолога і вченого, який намагався відродити істинно Христову, апостольську Віру, щоб духовно об'єднати народи на єдиній дорозі праведності. Він був одним з тих послідовників духовного просвітництва, які від початку рішуче заперечували всяке насильство, і не визнавали вчення «триєдності» Бога. Він, очевидно, передбачав трагічні наслідки такої буквалістської догматики. (В зв'язку з цим доречно нагадати значущий факт. Моххамед перебував під впливом близьких взаємин з християнами, і не мав наміру створювати нову релігію. Його метою було відродити спотворену відвічну віру в єдиного Бога, але на той час і Євангельська Істина вже була спотворена імперською церквою.)

Мережковський, відомий релігійний філософ, убачав, що правдивий реформатор Сервет, а не Кальвін і Лютер; що страта великого подвижника Віри – найстрашніше з всіх вчинених Кальвіном «діянь» його фанатичної «віри», яка виправдовувала жорстоку політику насильницького правління. Вважав Кальвіна «одним з найбільших «демонічних» явищ історії...». Також відзначував, що не тільки він, але й інші, такого одіозного характеру реформатори, несуть велику долю відповідальності за насильство в Європі, яке почалось з Селянської війни в Німеччині, спровокованою ідеями Лютера, який настирливо противився застереженням Еразма. Загибель видатного реформатора Цвінглі в релігійній війні, Мартин Лютер відмітив словами: «добре, що (він) поліг на полі бою,...його загибель — це справжній тріумф. Бог добре знає що слід

робити». Потрібно зауважити, – після виникнення війни Лютер в одному з листів зізнається: «Я досі думав, що можна керувати людьми за Євангелієм... Але тепер я зрозумів, що люди зневажають Євангеліє; і щоб ними керувати, потрібен державний закон, меч і насильство». – Ось позиція головного «архітектора» Європейського протестантизму з усіма його трагічними наслідками... Необхідність безумовного виконання Десяти Божих Заповідей – любові до Творця і любові до ближнього, вченням Лютера, по суті, були замінені «благодаттю». За його умовиводом, спасіння і праведність – незаслужений дар Божий через віру, – дарунок, незалежний від діл, без труда, без духовних зусиль людини. Таке розуміння імпонує її тілесній природі... Біблійне ж значення цього слова – **благе давання** – це найвища сутність Одкровення Божої Волі, вираженої в Істині Його Заповітів; відкритих і даних людству, щоб у виконанні їх відкрилось для них вище, духовно благодатне життя в праведності, мирі і радості. (*Рим.14:17*)

Володіючи надзвичайно великим впливом, реформатор навчав німецький народ неухильно підкорятися всім законам держави яка, за його буквалістським розумінням Біблії, «від Бога». Мабуть звідси й походить відомий світові німецький порядок! Тверда державницька позиція Лютера, його вчення культивувало соціально-трудова прагматичну дисципліну, виробляло відповідну морально психологічну атмосферу, в якій віками, певною мірою, формувався національний характер покірного властям, трудолюбивого німецького народу.

Лютерівська ненависть до євреїв за їх відмову сприйняти його доктрину, також віками витала в цій, створеній ним, соціально моральній сфері... І всі оці дуже впливові зловісні чинники віками сприяли творенню великої світової нації, з її характерними особливостями. Безбожні правителі весь потенціал і ресурс німецького народу постійно і вміло підпорядковували своїм національним завойовницьким інтересам. Оськажена фашистська пропаганда злорадно нагадувала німцям анти єврейські твори Лютера. Успішно використовувала їх у виправданні своїх найжахливіших злочинів проти євреїв. Вельми промовистий факт. – Нацистський злочинець, редактор осатанілої антисемітської газети, у суді на Нюрнберзькому процесі заявив: — «сьогодні на моєму місці на лаві підсудних міг би сидіти Мартин Лютер, якщо б суду було надано його твір — «Про євреїв та їх брехню». Безумовно, нацистська пропаганда в основному брехливо, лукаво викривляла його позицію. – Лютер не закликав до фізичного винищення євреїв, але нараджував їх пригнічувати...

Такі видатні релігійні діячі, посланники, **«ангели»** реформації, **«не зберегли свого духовного достоїнства..»** - пише про них апостол. (Йуд.1:6). Всі оці страхітливі процеси пророко передбачені в духовно-образному вираженні апостола: **«І інший(по лексикону Стронга - суттєво відмінний) ангел (а#ggelov ангел, посланник, вісник, гонець, споглядач;) прийшов, і став перед жертівником (– символ служіння) із золотою кадильницею (– служінням з словами Святого Писання). І йому дано було багато ладану (– святих слів –) щоб додавав до молитов усіх святих на золотий жертівник (– відвічне служіння праведників Божих) перед престолом (– твердинею Його вічних Заповідей). І піднявся дим кадильний (Yumi/ma пахощів) з молитвами святих – від руки (від діяльності) ангела перед Богом. Узав ангел (– цей діяльний вісник) кадильницю , (– служіння) наповнив її вогнем (Словом Господнім - Єр.23:29; Лев.6:12-13) з жертовника та й кинув на землю (gh_земля, світ, планета; людство, люди;). І зчинилися голоси, (слово, вираження, виречення, справа, мовлення, поголоски розповідь, чутки;3454(mi_Yov) громи, і блискавки, і землетрус. (seismo/v тряска, землетрус, хвилювання; заворушення). (Об.8:3-5). Взяті цими «ангелами» Слова з Святого Писання, і в їх спотвореному, буквалістському розумінні кинуті ними в народи, осліплені язичницькою церквою, спричинили різноманітне релігійне і політико націоналістське різноголосся, погроми і кроваві потрясіння. (Ян Жижка, Мюнцер, Цвінглі, Кальвін...)**

Мартін Лютер, який не любив свого «колегу з Реформації», і навіть не подав йому руки час зустрічі в Марбурзі написав «На наших очах Божий суд вперше покарав Мюнцера, а вдруге Цвінглі. Чи не я пророкував, що Господь не зазнає такого безбожного святотатства? Що ж, вони отримали те, чого прагнули!». Хоча, мимоволі, Цвінглі фактично здійснив мрію самого Лютера – прийняти мученицьку смерть за Христа, тож у різких словах доктора Мартінуса можливо прослизала банальна заздрість.

Традиційний протестантизм і досі не вивільнився від впливу міфологічно буквалістської догматики напівязичницької імперської церкви. Релігійні війни, жорстоке насильство, політичні потрясіння і революції в так званій християнській Європі розлились «кровавою повіддю». Протестантизм спільно з державницькою релігією, вже від початку виникнення втягнений в насильства, не тільки не спроможний відродити первозданне апостольське християнство, – на суперечливому догматизмі він роз'єднав народи в їх віруваннях; і вже в третьому тисячолітті не визначився у відношенні до насильства, до беззаконня прогнилих світових систем з їх насильницькими жорстокими ідеологіями. Таке, в загальному, обрядо-культове традиційне християнство, з його взаємо покрученими доктринами, викликало зневіру, песимізм, нігілізм і явне безбожство.

Філософія і нова історія європейської культури позначені засиллям матеріалізму, відкритим атеїзмом і насильницькою тенденцією. «Світило» класичної німецької філософії ідеаліст Гегель, вважав, що реальним

вираженням існування Бога є...держава. Багатство і бідність, суперечності і боротьба в суспільстві, конфлікти, насильство і міждержавні зіткнення, – все це не є злом, а рушійним чинником прогресу – є дійсністю, визначеною згори. Цей «великий любитель людської мудрості» вважав, що постійні війни очищують, зміцнюють і виховують дух нації, а «вічний мир» приведе до застою, загнивання і морального розтління... Ось коріння горезвісної діалектики, розгорнутої великими європейськими безбожниками в т. з. науковому матеріалізмі... Насильство об'являлось ними фундаментальним, рушійним чинником в їх перебудові світу. Тема героїзму в насильстві стала домінуючою в літературі і мистецтві у всій занепадницькій європейській культурі. Величезні маси народу охоплювались вже нічим нестримуваною бісовщиною. Такий зловісний стан речей збуреного світу стрімко наближав неминучість найжахливіших світових потрясінь, яких не знала історія...

Все, що в якійсь мірі ще розумілось і вважалось святим і непорушним, завжди пов'язувалось з вірою в Бога. Але вже від початку традиційне християнство відступницькі спотворило духовні його основи, і з'єдналось з державними насильницькими системами. – Таке спустошене бездуховністю християнство стало співучасником жорстокості і лукавою ідеологією світової системи насильства. Своєю злочинно ганебною сутністю остаточно підривало віру в Бога...

Від пануючої тисячоліттями релігії, з її міфологією, містикою, культовим поклонінням, лицемірством і різноманітністю її суперечливих догм – чекати і надіятись вже не було чого. Така релігія не спроможна бути духовно просвітницьким фактором в стримуванні прогресуючого беззаконня.

Духовно моральне занепадництво культури породжувало ницість, агностицизм, цинізм, активний нігілізм вкупі з войовничим атеїзмом. Цей приречений в небуття, загально злочинний, огидно лицемірний стан речей, повністю заперечувався вільнодумством і поміркованим, непідвладним мисленням. Для філософії, в її невизначеності, розгубленості і гарячкових пошуках чогось нового, раціонального, – залишався тільки матеріалізм з його явним безбожством, або пошук чогось над суттєвого в вітійоватому поєднанні і реанімації різних філософічних несумісностей. Вважалось – таке нове, модерністське філософування задовільнить необхідність докорінних перемін в суспільному мисленні.

Матеріалізм, в його різних виявленнях у європейській філософії, критикуючи загально-християнську теологію, вніс неймовірну плутанину,

збентеження, розгубленість. Богословсько-філософські структури стали об'єктом гостро раціональної критики. В ідеалістичній філософії виникло замішання, невизначеність, сум'яття. Почали появлятися радикально нові ліберально-богословські, філософські концепції, які повністю заперечували і відкидали всі збанкрутілі релігійно-культурологічні, загально прийняті традиційні вартості. В ідеологічній сфері засновувалась зловісна павутина з різних філософських, релігійно-етичних, соціально-політичних світоглядних систем. Матеріалізм, якщо не повністю – то істотною мірою почав визначати нові, радикальні напрями в філософії. Світогляд нового покоління мислителів, розчарованих неспроможністю і занепадом традиційної релігійності, позначався атеїзмом. В цих історичних обставинах після ряду відомих попередників, заявляються визначні постаті європейської філософії. Серед них висовується вельми значна, загадкова фігура Ніцше з його гримким висновком – **«Бог помер»**. В спотворенні і порушенні Євангельських принципів науки Христа, цей бунтарський філософ винуватить християнство. І навіть пафосно, немов би в покайній оголошує: **"Ми Його вбили – ви і я! Всі ми Його вбивці!"** Ніцше, вказуючи на злочинність християнства, рішуче звинувачує його в поширенні безбожства. Вслід за ним, обплутаний замутненою мудруватістю його філософії, виникає не менш одіозна постать Гайдеггера.

Усвідомлюючи відсутність стримуючої духовно-моральної сили, яка могла б зупинити весь трагізм жахливого беззаконня, – Ніцше прогнозував на найближчі два століття неймовірно жахливі катастрофи. За свідченням біографів – він прагнув, щоб скоріше це почалось...і тільки після цих страшенних потрясінь людство вийде на радикально нову дорогу. **Яку?!**

Філософ дораджує і домагається насамперед назавжди відректися від всіх моральних принципів іудео-християнської рабської релігії слабих, яку потрібно замінити реалізацією нездоланного природного прагнення людини до влади. Нічим нестримна «воля до влади», на його думку, викує новий тип сильної людини, яка не зв'язана ніякими умовностями і моральними обов'язками. Така горда, самовладна, пануюча **«надлюдина»** з своєю зверхнісною мораллю, що дозволяє їй бути звіряче жорстокою до нижчих від себе.

Як в минулому так і сучасна європейська філософія в своїх мудруваннях ніколи не керувалась вічними критеріями пізнання Істини, які були вже відомі 3500 років тому, і письмово виражені Мойсеєм в Десяти Заповідях Єдинобожної релігії. Але відомо, що ніякі ідеї або поради

найдавніших язичницьких мудреців не спасали цивілізації від їх неминучого саморуйнування і загибелі. Доречно згадати один з далекосяжних пророчих передбачень і висновків. Всю загальноісторичну світову язичницьку цивілізацію пророк Ісая представляє в образі Єгипту, і відкриває наслідки діяльності в ній його мудреців. Пророк говорить – єгиптяни будуть битися проти єгиптян і «... дух Єгипту знеможе у ньому і... вони віддани будуть до рук володаря лютого, ... жорстокого... Збожеволіли князі (його): рада мудрих радників фараона стала безглуздою. Чи скажете тоді фараону: « ми сини мудреців древніх?» Де вони? Де твої мудреці? Хай довідаються, що визначив Бог про Єгипет... Збожеволіли князі... вони ввели Єгипет в оману у всіх ділах його...». (Вельми повчально вникнути в глибинне, духовне значення всього 19-го розділу!)

Європейська культура, вольтер'янство, ніцшеїзм, хайдеггеризм, новий висуванець з того ж мороку - Ерман Барт продовжують морочити закоснілий в буквализмі світ. І ще – реріховщина: «...От Рерихов появилось знаменитое «письмо Махатм» для передачи Советскому правительству, и ларец с гималайской землёй на могилу «Махатмы Ленина»)

Ось чому теологія з сучасною філософією, в своєму замішанні і розгубленості, донині не може розібратися в цій суміші ніцшеанських ідей. З самого початку їх виникнення вони обернулись в зловісно облудливу ідеологію, яка обплутала і т.з. християнських теологів і мислителів... Найбільшим з них у ХХ ст. і досі визнається Гайдеггер – послідовник ніцшеанства, яке фашизм використав в біснுவатому нацизмі. Оце «світило» філософії вступає в нацистську партію, очолює університет, залишається її членом до кінця війни, і...ніякого розкаяння. Багатьох інтелектуалів обурювало і те, що Гайдеггера знову визнали великою фігурою в наукових колах, незважаючи що його філософія глибоко вкорінена в нацистській ідеології, і що він старанно втаював свій антисемітизм і замовчував про звірства нацизму. Попри все це в сучасних гуманітарних наукових сферах ніцшеанство і цього скритого нациста по-декуди приймають не тільки в західній Європі. Філософія Ніцше, Гайдеггера стає популярною на східних її теренах – в самій Росії, де народи найбільше постраждали від двох найжахливіших тоталітарних систем – більшовизму і фашизму, які виникли з філософії осатанілого матеріалізму. Як відомо, в тій же Росії, закамуюфльована під патріотизм – ця неонацистська ідеологія набирає обертів і вже стає загрозливою проблемою.

Ніцше прирівняв філософів з кометами. Слушний висновок (!) – в повній мірі стосується і його. Про них всіх говорить апостол: «Вони

каміння підводне... вони, гнані вітрами, безводні хмари; безплідні осінні дерева, двічі померлі й викорінені; розбурхані морські хвилі, **що піняться власним соромом; облудно блукаючі зорі, для яких вічно зберігається морок темряви, в якому вони бродять»** (Юд.1:12-13). Нажаль, сучасний їх шанувальник і тлумачник пише: «Ніцше і Дельоз – це філософи-комети, що осяяли філософський небосхил сучасності. Й нам, безперечно, є сенс іти за ними...»

(В научной среде пишут много диссертаций, монографий об идентификации и самоидентификации человека (личности), наций, цивилизаций и так запутали проблему, что обычный гражданин впадает в ступор или разводит руками. А истина проста: велико то, что объединяет нации и цивилизации — все человечество; и как ничтожно то, что людей разъединяет — войны, идеологии, конфликты, способные разрушить великое человечество, и еще ничтожнее люди, которые это творят (В. Ленин, И. Сталин, А. Гитлер, В. Путин и «Христианская церковь ничего не оставила не тронутым в своей порче, она обесценила всякую ценность, из всякой истины она сделала ложь, из всего честного — душевную низость.»)

Історія свідчить – тисячоліттями перебуваючи в такому спустошеному стані, роз'єднане християнство духовно не спроможне бути виразником очевидних життєствердних загальнодоступних Істин, незаперечних для народів різних культур. Неспроможне явним, дієвим миролюбством і духовним просвітництвом вивільняти їх свідомість від згубних ідеологій. Без розуміння і спільного визнання відвічної Істини Духовних Заповідей Єдиного для всіх народів Бога, – Заповітів, даних Творцем, щоб оберігати їх життя. – Таке християнство нездатне однозначно виявляти, спростовувати і відкрито, гласно не визнавати всякі руйнівні насильницькі ідеології і системи, щоб спасати народи від їх загибелі. За всю його ганебну історію формальне державницьке, і легітимне, допущене владою, протестантське християнство не тільки не протиставило свою віру агресивній політиці властей, – вони покійно приймали участь у всіх їх кровавих злочинах, або зрадницьки мовчало. Так звана світова християнська цивілізація показала свою реальну суть в найжорстокішому з усіх, ХХ столітті...

Святе Писання чітко визначає вірний розум: **«Початок мудрості – страх Господній; розум вірний у всіх, хто виконує Заповіді Його»** (Пс.110:10, Втор.4:6, Екл.12:13, Йов,28:28, І.Нав.1:7-8, Від.22:14). Розум викривлений, якщо він не визначається божественною мудрістю, Істиною Заповідей життя. Геніальність знаменитих діячів науки і культури, не облагороджена, не одухотворена розумінням і сприйняттям божественних Заповітів життя, виражених у величній простоті Десяти

Заповідей Євангельської Науки, – така «геніальність», культура і наука не тільки не послужила утвердженню беззаперечних істинно християнських принципів життя; – своєю творчою діяльністю вони, певною мірою, дискредитували і руйнували їх. Прості відомі факти: знаменитий філософ-«просвітитель», «гуманіст» Вольтер, назвав кровавого інквізителя Терквонадо великою людиною; геніальний Бетховен, світогляд якого не утверджувався на Істині Божих Заповідей, привітав двозначний культ агресора Наполеона; Пушкін на смерть цього грізного завойовника писав – «згасла велика людина»; вихваляв насильство імперської Росії, сам же неодноразово був учасником дуелей. Відомі вчені свідомо створюють смертоносні арсенали і передають їх в руки озвірілих правителів; а той же відомий філософ Мережковський, вже в 41-ому році вітає зловісного, одержимого бісовщиною, кровавого Гітлера, тріумфально приведенного до влади високоосвіченою т.з. християнською нацією католиків і протестантів.

Крім тільки небагатьох, християнські конфесії з протестантською догматикою, поєднаною з державницькою релігією, навіть в ХХІ ст., вже в умовах свободи, і понині однозначно не визначились в ставленні до насильства. Тоді ще, – на початку свого виникнення, найбільш характерні напрямки такого протестантства підпорядковувались національним, політико-економічним, і соціально-політичним інтересам. Його буквалістські доктринальні основи і духовно-моральні принципи і достоїнства, безумовно, вищі ніж ритуальні морально-етичні форми традиційної державницької релігії. – Вони, в значній мірі, сприяли утвердженню нового ставлення до праці, до суспільно трудових взаємовідносин – сприяли інтенсивному розвитку капіталізму. Спочатку серед великих власників капіталу і його активних, високо кваліфікованих особистостей переважали протестанти. Безсумнівно, таким чином, протестантство сприяло піднесенню і становленню морально-етичної і матеріальної культури не тільки європейських народів.

Світ вступав в епоху надзвичайно стрімкого науково-технічного, індустріального розвитку. Великі маси народу, зриваючись з сталого сільського, архаїчного способу життя, вливались в величезні трудові потоки; ставали невольниками, задіяними в цих динамічних процесах створення нових матеріальних цінностей. Все це впливало на суспільну психологію і, породжуючи матеріалістський прагматизм, переростало в прагнення збагачення. І якщо протестантські спільноти, стримувані їх позитивними моральними принципами ще вповні не піддавались цьому впливу, то загальна тенденція споживацької психології збагачення охоплювала всіх...

Наукові відкриття і винаходи передусім спрямовувались державами на мілітаризацію економіки, посилення і нарощування військової могутності найжахливішими руйнівними оснащеннями. Науково інтенсивна, хижацька експлуатація постійно зростаючої, незмірної чисельності трудових, інтелектуальних і природних ресурсів світу, сприяли швидкому розвитку капіталізму. Жорстока конкурентна боротьба в капіталістичній системі і намагання усякими способами оволодіти територіальними, природними і трудовими ресурсами, досягти своїх суто матеріальних і політичних цілей, – капіталізм постійно ввергав підкорені йому народи в страшенні злочини загарбницьких війн. Високо наукова, технологічно індустріально розвинена, так звана християнська цивілізація безжалісно збагачується, продаючи дороге смертоносне засоби злиденним, голодним народам. Величезні маси осліплених і знедолених, скупчуючись в малих і великих промислових центрах, втрачали свою самобутність, підпадали під спустошливий вплив відкритого безбожства, політизації, екстремізму, розтління і розпутства. Таким чином, сучасний «розвинений» капіталізм породив індивідуалізм утилітарного, споживацького суспільства, яке перетворює людей в несвідомих рабів матеріалістського способу життя. Навіть безбожник, найвідоміший з засновників «наукового матеріалізму» визнавав – *«...наш час у всьому ніби чреватий своєю протилежністю...Перемоги техніки немов куплені ціною моральної деградації; здається, що по мірі того, як людство підпорядковує собі природу, людина стає рабом своєї власної мерзенності.»* (Маркс, *Енг.т.12ст.4*)

Державницька церква з її громіздким обрядовірством і культопоклонством не тільки не була носієм духовної просвіти, – церква ніколи не захищала безжалісно визискуваних, обманюваних і згорьованих від знущань кріпосницько-капіталістського устрою. Вона сама була поєднана і задіяна в його беззаконнях.

Постійні загарбницькі, колоніальні війни виникали з найбільш розвиненої, християнської цивілізації Європи, приносячи неймовірні страждання народам всього світу. Фізичне і моральне поневолення перетворювало їх в рабів з всіма найжорстокішими і морально огидними наслідками – алкоголізмом, наркоманією, торгівлею людьми, секс-індустрією, хворобами. Величезні маси осліплених і знедолених ввергаються в жахливі кроваві зіткнення. – Всі оці злочинства спричиняли голодомори, тотальні епідемії, геноцид; калічили, нівечили душі і тіла величезної маси народів, породжуючи жорстокість, озлоблення, ненависть, розлючення і моральне спустошення. Таке шалене, невпинно прогресуюче беззаконня, спричинило навислу над людством загрозу термоядерного

самовинищення, а над землею – трагізми постійно зростаючих, неймовірно жахливих екологічних проблем.

Але найзловіснішою проблемою стає глобальна екологія людських душ. Спустошливо заразлива пандемія бездуховності охопила все людство. Номінальне християнство, віками перебуваючи в застійному, задогматизованому консервативному стані, не тільки не являлось духовно стримуючим чинником в цьому обвальному розтлінні, – таке спотворене християнство породило всеохоплюючу зневіру. Його протистояння раціональному розумінню духовної сутності Біблійних принципів, породило заполітизований матеріалізм і нахабно войовничий атеїзм величезної маси озлоблених народів, які стали сліпим знаряддям різних наймерзенніших і жорстоких расистських, націоналістських, релігійно політичних ідеологій. Всі вони в ошаленілому русі породили всеохоплюючі тотальні проблеми, раніше невідомі світовій історії.

Зважаючи на тісний взаємозв'язок цих окреслених суджень, і осмислюючи їх в більш розгорнутому, поглибленому охопті, можна впевнено констатувати, – людство в усіх сферах життя опинилось вкрай критичному, тупиковому становищі. Не може не тривожити і те, що загальносуспільна, матеріалістська споживацька психологія адаптувалась до цього прогнилого стану речей... Релігійні, філософські, ідеологічні, соціальні, політико-економічні, наукові, культурологічні системи з їх явно бездуховною матеріалістською суттю, у всій світовій історії мали місце і мають можливість «виговоритись» і проявити себе сповна. Всі вони, остаточно себе скомпрометували, і в переважаючій більшості, дійшли свого завершення, породивши неймовірно жахливі, загрозливі світові проблеми, – ввергли народи пожинати трагічні плоди беззаконня. Означені обставини наполегливо вимагають раціонального осмислення трагізму тотальної пандемії бездуховності, щоб усвідомити негайну необхідність зупинитись на дорогах духовно морального і фізичного *саморуйнування*, само-нищення. – Зупинитись, щоб історичну можливість Божественної Закономірності використати для радикального духовного відродження. Ось Боже, оптимальне звернення до народів в критичний період історії «...зупиніться на дорогах ваших і розвідайте і розпитайте про дороги давні, де добра дорога, і ідіть по ній, і знайдете мир душам вашим...» (Єр.6:16; Пс.45:11)

Як вже відмічалось – Християнство виникло в той період історії, коли римська рабовласницька система з її еллінською культурою була в край розтлінному, занепадницько-деградуєчому становищі; а монотеїстична юдаїстська релігія ізраїльського народу, з її культом буквалізму і

сакральним жертвоприношенням виродилась в політичне навіл-язичництво.

Три століття християни терпіли неймовірно жорстокі, смертельні переслідування імперським язичництвом. І в таких надзвичайно жахливих умовах, **Первоапостольська Церква** не тільки зберегла відроджену і вивищену Ісусом Христом вічну святину Божественної Істини, від початку явлену в Духовному Одкровенні Мойсея і Пророків. Апостольська Церква відкрила нове, невідоме світовій мудрості, істинне розуміння життя і його реальний, благодатний образ. Християни явили світові справжнє, найпереконливіше і найвеличніше з усіх чудес. – Сприймавши і впровадивши в життя Святий Дух Істини Божої Волі, заново відкритої Ісусом Христом, – вони усуспільнювали індивідуальні надбання; поєднували приватне, особисте з общинною власністю. Виконуючи повеління Учителя проповідувати Царство Боже всім народам, – первісні християни, керовані Святим Духом досягнутої Істини, – вони своїм праведним життям, вже тоді, в надто важких умовах серед язичництва, здійснювали його на землі. Свідчили і явно відкривали народам реальний, благодатний образ Царства Праведності, Миру і Любові в братерському єднанні всіх народів.

Цей історично унікальний взірець справедливого соціального устрою являється конкретним, очевидним, найбільш переконливим вираженням фундаментальної сутності і духовної могутності Євангельського Вчення Христа. – Виявленням його духовно-просвітницького, відроджувального впливу, зорієнтованого на Божественні данності Людини – на її сумління, розум, волю і творчі зусилля. Бо тільки на єдиній основі – Любові до Бога, до виконання Його благодатних Заповітів, і Любові до ближнього – можливо створити справді святу, братерську спільноту. Ідеї соціальної справедливості суспільного життя сповна були втілені в перших християнсько-апостольських общинах, в яких братерська рівність перед Богом була реальним наслідком їх правдивої духовності, утвердженої на Заповідях Любові і Ученні Христа.

Своїм корінням ідея спільності братерського життя сягає в духовну глибину мудрості Біблійних Пророків. До них, ще з історичних часів Геродота – за свідченням самих греків – звертались найвідоміші еллінські мислителі в їх філософських пошуках істини... Більше тисячоліття до н. е. в одному, з так званих псалмів сходження, пророк натхненно, в духовному піднесенні оспівує це братерське єднання в спільності життя – Псал.132. Найвідоміші християнські мислителі середньовіччя, новітньої історії і сучасності, побуджовані вірним розумінням Євангельської Істини, вважали життя спільнот першо-апостольських християн єдиновірним суспільним устроєм. І навіть ще на початку минулого століття такі спільноти успішно діяли на

теренах бувшої російської імперії, і досі є в північній Америці, подекуди в Європі. Але зловісні сили лукаво, хитрими підступними способами, вторгаючись в життя громад, нещадно їх руйнували. В зв'язку з цим слід підмітити важливу закономірність, яка в рівній мірі стосується всіх соціосистем. Якщо у всякій релігійній, чи політичній організації лідер перетворюється в культ поклоніння – це неодмінно зруйнує його психологію, і неминуче приведе його до неадекватних, злочинних вчинків і жахливих дій.

Всі соціальні, політичні, насильницькі формації з їх жорстокими і лукавими системами визиску, нестримно дикою жадобою збагачення, масовим зубожінням, стражданнями осліплених різними релігіями і ідеологіями знедолених народів, з постійними кровопролитними потрясіннями, війнами, голодоморами і епідеміями – все це тривожило і пробуджувало сумління окремих видатних людей, спонукало їх знаходити вихід і порятунок з такого жахливого становища. В своїх пошуках, виходячи з суб'єктивних міркувань, вони пропонували різні форми соціального устрою, але основою всіх їх, в тій чи іншій мірі, покладалася спосіб життя перших християнських спільнот-комун. Відомі політологи недавнього минулого, економісти, соціологи, творці всяких ідеологічних і філософських спрямувань, аналізуючи цей жахливий загально історичний стан речей – вбачали необхідність докорінної перебудови світу. І найвідоміші з них, висунули так звану наукову програму найсправедливішого соціального устрою – побудови життя на основі усупільнення приватної власності і братерської рівності народів. Широко пропагована ідея бурхливо проймала свідомість і швидко охоплювала народи всіх континентів. Це переконливе свідчення, що таке розуміння життя органічно зв'язане з соціальною природою Людини, з натуральним способом її мислення. Як свідчить історія, усвідомлюючи необхідність змінити стару систему світу, – вперше християнські мислителі, науковці, ідеалісти і матеріалісти, безбожники – всі, по-різному в своїх пошуках, але неминуче приходили до визнання єдиної основи – від початку покладеної Благою Вістю Вчення Христа і реально здійсненою первісними християнськими спільнотами.

Неймовірно парадоксальна, сумна історична дійсність. Традиційна теологія державницького і протестантського християнства таке духовно унікальне явище братерської спільності життя не сприймає і не визнає його як **основу** фундаментальну **сутність Євангельського Учення Христа**. – По-зрадницьки замовчує і не визнає, що таке християнсько апостольське життя явилось наслідком Благої Вісті Христа, в якій категорично заперечується всяке насильство, соціальна нерівність, влада людини над людиною, – всяке пригнічення, егоїзм, пожадливість, ненаситність, матеріальне багатство, збагачення. До

апостольсько-християнських спільнот вони майже всі відносяться як до якоїсь екзотичної ситуації, що в далекому минулому мала місце серед наївних християн. А таке зневажливе, відчужене ставлення різних церковників до вірцево благочестивого, духовного способу життя дає привід матеріалістам вважати його нездійсненою утопією. І таке відношення стало превалюючим, загально визнаним.

Матеріалістичні ідеологи, сприйнявши від перших християн зовнішню, економічну сутність їх комуни, висунули свою програму і, оголошуючи її науково обґрунтованою, з фанатичною впевненістю запевняли, що їх ідеальне суспільство буде здійснено безбожними, насильницькими, загально світовими, нещадно руйнівними, кровавими потрясіннями старого світу... І величезні маси так званих християнських народів, і серед них бездуховні високо вчені, і прості, обездолені і озлоблені хижацьким гнобленням і визиском, – повірили обіцянкам цих розбійників, які постійно увергають людство в трагедії найжорстокішого беззаконня.

Відкриваючи Божественну Закономірність, апостол застерігав: *(1Кор.15:19), «Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому (матеріальному) житті, то ми найнещасніші від усіх людей!»* Без освідомлення і виконання Заповідей життя – без духовного відродження згори – з висот осягнення Святого Духа Істини, без любові до ближнього, – у світі нема іншої дороги, щоб досягти загального благоденства. А *«найнещасніші»* тому, що всякі інші способи – це постійне все охопне дурисвітство – неминуче насильство з жахливими наслідками. **« Бо Царство Боже не їжа й питво, але Праведність, і Мир, і Радість у Дусі Святому. (Рим.14:17)** Тому – утверджує Христос – **«Шукайте ж найголовнішого, – передусім Царства Божого й Правди Його, а все матеріальне додасться вам».**(Матв.6:33) І такий реальний, все історичний вірець Царства Праведності, Миру і Любові – перші християни явили світу в найжорстокіших історичних умовах язичництва.

Тільки ті – постійно переслідувані, вірні християни, – керовані духовно біблійними одкровеннями, розуміли Пророків. І тому відкрито свідчили їх правдиві передбачення, які стосуються всіх насильницьких, політико державницьких систем і формацій. Духовно образною мовою вони застерігали: **«Горе тим, хто кров'ю місто будує, зводить укріплення і узаконює неправду!» (Ав.2:12) «Горе місту кровожерному! Все воно переповнене обманом і вбивствами; не припиняються в ньому постійне грабіжництво».** (Наум.3:1; Іс.10:1) Історія всіх цих політико ідеологічних «ізмів», «божних» і безбожних систем правління, – це історія кровавого трагізму постійно зростаючої оскаженілості, лютості беззаконня

сучасного «наукового» розвитку тотальної мілітаризації, неймовірно лукавої макіавеллівської підступності з всіма формами капіталістичного народовладдя ...

Пророки і Христос, передбачили: **«Всі, скільки їх не приходило переді Мною, то злодії й розбійники...»** (Іван.10:8) Дійсно, – засвоюючи з різних джерел, древні мислителі, зачинателі різних філософій, реформатори і засновники релігійних організацій, політичні ідеологи і футурологи, соціологи і матеріалісти-безбожники – всі вони в своїх пошуках, находили і, в певній мірі, брали у біблійних Пророків і Христа. Але упереджені різними традиційними судженнями, невиясненими і суперечливими переконаннями, – вони не розуміли їх істинної сутності. Привласнюючи чуже, спотворювали і підтасовували під свої понятійні, світоглядні орієнтації; а ту духовну сутність, яку вони не розуміли, словесно обволікали суб'єктивними вимислами, байками. І дотепер, роз'єднуючи народи, розпалюють серед них постійну політико релігійну ворожнечу і розбій. (Потрібно зазначити – самі грецькі філософи викривали одні одних в присвоєні чужої мудрості. Один з них писав: «...Піфагор більше всіх людей у світі...займався науковими розшуками і, знайшовши, по-шахрайськи видавав за свою мудрість...». Климент Александрійський прямо називав їх «викрадачами і розбійниками», посилаючись на те, що вони привласнювали мудрість писань Мойсея та ізраїльських Пророків. (Доречно, не тільки грецькі поети: Гомер, Гесіод, Орфей і інші, але всі знамениті грецькі мислителі, особливо Платон багато чого почерпнули з старовинних єврейських текстів і оповідей)

Жахливо спотворене християнство, і його насильницьке впровадження спричинило виникнення величезної різноманітності вкрай суперечливих релігійних, філософських систем і політичних ідеологій, що свідчить про їх життєво неправомірну, оманливу і руйнівну сутність. Правдиве ж християнство два тисячоліття тому явило **Істину загально людських духовних законів життя**. Засвідчило Істину, яка об'єднувала і відкривала народам світу життєдайну, логічно обґрунтовану науку. Християни реально здійснили її в жорстоких історичних умовах римського язичництва. Здійснили всупереч так званим «законам історичного матеріалізму», за якими такий суспільний устрій, як апостольські комуни, тоді був нереальний, неможливий. Християнство без всякої містики, в його істинному, духовному розумінні, є таким же переконливим, як і прикладні науки з їх відкритими законами, які об'єднують науково раціональне мислення людей різних культур .

Зважаючи на ускладнення всіх світових процесів, і в загальному осмислюючи і аналізуючи означені судження – мусимо визнати, що вкрай роз'єднане буквалістською догматикою, номінальне християнство з його фундаменталізмом, – в умовах надзвичайно інтенсивного розвитку матеріалістських тенденцій, виявилось в крайньо кризовому становищі. Виявилось остаточно неспроможним відкрити сучасному світові беззаперечну, загальноприйнятну Істину життєстверджуючої Науки.

Неймовірно бурхливий науково-технічний прогрес, з масово охопленою матеріалістичною ідеологією, що прискорює обвальне падіння духовності, спричинює нестримне виникнення нових, трагічно загрозливих проблем, які перевершують всі наявні у світі, стримуючі чинники, якими можна було б попередити і відвернути цей жахливо зловісний розвиток...

Сучасні найновітніші електронні науково-технічні засоби відкривають вченим, соціологам, футурологам унікальну можливість всесторонньо глибоко і достовірно аналізувати реальний стан речей у всіх сферах діяльності світової цивілізації. І зробити вірні висновки, щоб донести їх до загального усвідомлення про жахливо загрозливий трагізм, який навис над людством. І щоб усвідомити необхідність негайної докорінної зміни життя; щоб належним чином здійснити узагальнюючу переоцінку всіх реалій, всіх цивілізаційних вартостей. Можна з впевненістю визнати – після такого вияснення загальна картина предстане страшенно жахливою. Вселюднє усвідомлення такого аналізу пробудить народи, активізує раціональне мислення його творчої частини; зворушить, викличе страх самозбереження. Примусить до посиленого пошуку відвернення навислої загрози.

Вся світова цивілізація, – з усіма її досягненнями і прогресуючими інноваціями у всіх наукових, культурологічних, етичних, соціально економічних сферах – з усіма їх засобами, вже не зможе попередити і зупинити це шалене скочування у прірву бездуховності. Найбільш очевидною проблемою вважається загроза виникнення всепланетарної термоядерної катастрофи. Авторитетні міжнародні організації вдавалися до пошуку можливостей негайного роззброєння, повного припинення мілітаризації економіки, назавжди встановити мир, закріпити спокійне співіснування всіх політичних систем.

В недалекому майбутньому людство вимушене буде зупинити страшенно загрозливі, фантастично безумні витрати на осатаніло смертоносні винаходи і їх виробництво, що постійно спричинює тотальні економічні кризи, з масовими соціальними потрясіннями, коли народи з всіма їх системами правління стають некерованими. Можна надіятись, –

владна світова система, змушена страхом, і переборюючи вікову політико-ідеологічну закоренілість, все-таки прийде до цього... І тоді, вивільнені від мілітаризації, безмірно величезні фінансово економічні, матеріально виробничі ресурси, високо технологічно оснащена світова економіка, зможуть повною мірою використовуватись народами для задоволення нестримно розпалюваних матеріально плотських хтивостей...

Досягнути оцього всього, здавалося б неможливо, – одначе це здійсниться. І в умовах народовладдя і не обмежуваної свободи, буде галасливо пропагуватись і сприйматись як все історичний триумф матеріалістично наукового гуманізму, як торжество теоретичного, науково атеїстичного раціоналізму. – Все це буде подаватись як величезна світова перемога в досягненні миру і безпеки. Подаватись як перемога над різними примарними релігійними віруваннями і їх химерними ідеологіями. Мир, досягнутий і утримуваний страхом загибелі, буде всепланетарним парадоксальним явищем. Біблійні Пророки передбачали і сповіщали про це, розуміючи Божественні причино-наслідкові закономірності всіх історичних процесів. **«Бо коли будуть говорити: мир і безпека, тоді несподівано прийде на них загибель, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть !» (1Сол.5:3)**

Людство постійно зазнавало і переживало різноманітне горе: – жахливі страждання, стихійні лиха, трагедії голодоморів, страшенні пошесті, масові винищення в постійних війнах, геноцид. Для народів всього світу різні поневіряння, муки і нещастя, які невідворотно на них звалювались, ніколи не були *несподіваними*, – вони вже все переживали, і зі страхом сприймали як їм відоме і очікуване. А тут апостол пророко застерігає, що об'явлений **«мир і безпека»** – яких так довго надіялися – несподівано, непередбачено ніякими науково соціальними, футурологічними прогнозами – раптово обернеться загибеллю!...

Людей, в яких сумління і морально етичні чинники знівечені, вульгаризовані – широкі матеріальні ресурси і можливості, в умовах необмеженої свободи, – такі можливості приведуть їх спустошені бездуховністю душі до тваринної здичавілості. В кращому, ця пустота заповниться нігілізмом, агностицизмом і атеїзмом, – пустота прикрита «фіговим листком» безвідповідального, примарного гуманізму. Але скоріше всього, – все це приведе до постійно нав'язливих пошуків і вигадуванню нових, наркотично втішливих, плотських усолод; і, нарешті, – до повного психофізичного виснаження, зневіри і потворної апатії... Такими цинічними, незримими і явно руйнівними процесами вже охоплюється не тільки новочасне покоління...

Загально світова культура у всіх її проявах звалюється в ганебний, мерзотно огидний, содомсько-гоморський стан. **Тотальна епідемія бездуховності**, морально етичного спустошення, загального розтління, розпусти і беззаконня ще глибше позначиться на генетично психологічному стані покоління; відкриється явними патологічними вираженнями, реальною загрозою біопсихічного виродження, дегенерацією величезної маси народу....

Таке критично тупикове становище людства буде останнім з усіх трагізмів в його історії, які воно перестраждало і пережило, щоб остаточно визнати – всі творчо інтелектуальні, наукові ресурси, з усіма прогресивними досягненнями, неспроможні їх припинити. І щоб, в кінці кінців, усвідомити, – що без звернення до загально зрозумілих і *прийнятих*, відвічних Духовних Законів Декалогу, – воскресити і зберегти справжнє, повноцінне Життя, в вірному розумінні його Істинної сутності – людство не зможе! Опираючись на задогматизовані, традиційно релігійні, матеріалістсько філософські ідеології – на всю сукупність т.з. духовності культурологічних цінностей, віками накопичуваних у їх величезній різноманітності, – людство не зможе відродитись, щоб навіки вічні звернути з смертельно хибних доріг.

Істинний сенс історії у всій її сутності відкритий в унікально величній простоті біблійної притчі про поневіряння блудного сина, про його глибоке усвідомлення свого згубного становища, про його покаяння і навернення в духовне лоно Отця. Відвічні істини праведного життя постійно були наявні в історії. Оті святині свідчили і непорушно оберігались їх носителями – праведниками, представленими в біблійних образах великих духовних просвітителів-пророків. І тільки невелика частина людей з неушкодженим, чистим сумлінням, розумним мисленням і відповідно праведним життям, завжди була і залишалась у пам'яті поколінь **тим Остатком**, який завжди уособлював присутність Світла Духовності в пітьмі язичницького марновірства. Цей вічно живий, не сприйнятий і постійно гнаний, але незнищений **Остаток**, беззмінно застається носієм негасимого Світла відвічної Істини для тих, хто ще не втратив спроможності його шукати. Це та, непомітна ще для світу, спільнота хранителів Істини, – та **«наречена»**, про яку говорить пророк: *«ось настане час, коли придуть знамення, котрі Я передвістив тобі, і з'явиться Наречена і з'являючись покажеться — **скрита, приглушена** нині **землею**»*. (3Ездр.7:25,26.) Оце та спільнота сповідників вірного, духовного розуміння біблійних істин, які вони постійно сповіщають, **« щоб – за словами апостола - *тепер через Церкву* (–через таку **«Наречену», спільноту) відкрилась начальствам і владам на небесах****

(–стала відомою у владних сферах) *різноманітна премудрість Божа...*» (Єф.3:10)

На жаль, свідчення божественної Премудрості заслоняється ритуальністю і обрядо-віруванням; а «Мир Божий, вищий всякого розуму» (Фил.4:7) – замінюється постійною між конфесіональною і релігійно-політичною ворожнечею. Народи, духовно не освічені і осліплені релігією, якій не властива миротворчість, – постійно воювали і воюють, продовжуючи це жахливе, кричуще беззаконня. А церква в своїх розкішних храмах, переповнених вельми коштовним начинням, не тільки мовчить – вона активно поєднана з державно-імперською, агресивною політикою. Гучномовно і велелюдно урочисто благословляє всіх, хто виконує зловісні накази агресивних правителів...

«...*Не бійся, мале стадо, бо Отець ваш зволив дати вам царство*». (Лук.12:32.) – Христос звертається до своєї пастви, – щоб вона, в її малій кількості і непримітності, не лякалась масивності всевладної світової системи з її авторитарними ідеологіями і пануючими релігіями. Не боялась, тому що Бог через незначуще і непомітне в цьому світі пихатості і гордині його розтлінної культури відкриє народам перемагаючу Премудрість єдиної Істини Своїх благодатних, животворних Заповітів. Відкриє, щоб здійснився величний початок спасіння від повного духовно-морального спустошення і загибелі; – щоб настав кінець прогнилої світової системи жахливого беззаконня, – щоб духовно-просвітницька місія була передана в руки святих Всевишнього.

Такий, все історично унікальний, духовно відроджуючий процес почнеться після того, коли – за словами Христа – **«...Євангелія Царства буде проповідувана по всьому світі на свідчення усім народам, - і тоді настане кінець»**. Євангелія Царства – це Блага Вість Духовного Одкровення повноти всього Святого Писання. Одкровення Духовної сутності всіх Пророків, які, керовані Святим Духом Істини, від початку виразили Премудрість Духовних Законів Творця. І тоді, вивільнена від неймовірного буквалістського спотворення, – **така Євангелія Царства Божого, Блага Вість всього Святого Писання** відкриється загально визнаною, беззаперечно універсальною Наукою істинної духовності. Проповідь всім народам і визнання Істини такої Благої Вісті явиться для них величною духовною освіченістю, яка відкриє і осудить облудність безбожних релігій, оману всяких пагубних ідеологій і неминучий кінець їх беззаконню. Такий, всепланетарно значущий, духовно просвітницький процес Духовного Відродження буде здійсненням найвеличнішого явища – Другого Приходу Месії – Духовний Прихід Його в «Тілі Церкви», в

тріумфальній перемозі Одкровення Істини, в доконечному впровадженні народами Духовних Законів Життя, виражених у величній простоті Десяти Заповідей Благої Вісті.

В завершальній книзі Біблії – Об'явленні, апостол пророчо виразив це словами: *«І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І відкрилися книги, і відкрилась інша книга – Книга Життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми»*. (Об.20:12) Апостол Іоан, в світлі істинного розуміння всього Писання – в світлі Одкровення Христа, який явився втіленням Духа всіх Пророків, бачив тих малих і великих, духовно мертвих для життя в праведності. Апостол, пророчо звіщає, що в цьому ж Світлі Одкровення відкриються всі «книги» – себто, всі релігійно філософські, ідеологічно політичні, безбожні науки і доктрини. І інша книга відкрилась – Книга Життя. Істини Святого Писання стали відкритими, щоб в світлі їх Одкровення виявились і були осуджені всі гріховно мертві з всім їх беззаконням – безповоротно, навечно.

На жаль, два тисячоліття на всякі лади поширюється, спотворена в різній мірі Євангелія – Блага Вість, названа «Новим Завітом». Внаслідок жахливо викривленого розуміння Писання і його «монополізація» державницькою релігією, яка, перетворившись в політичну ідеологію, каверзно, макіавеллівські лукаво, хитро виправдовує і продовжує злочинства. Кінець їх наближується відповідно швидкості примножуваних ними і нерозв'язних їх зусиллями, загрозливих проблем. *«Хай ніхто ніяким способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник – людина гріха, син погибелі, що противиться та несеться над усім, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як бог, і богом себе видаватиме»*. (2Сол.2:3,4) В **«Божому храмі сяде як бог...»**. Божий храм — це Святість Людини, її духовний образ Бога, її чисте сумління, благочестивий розум, миролюбна воля, праведність, вірний світогляд. Відступництво, зазнайство, пихатість, беззаконня, гордовите протиборство віковичній Істині, – отакі зловісні чинники несамовито знівечать, спотворюють, остаточно витіснять все святе в людині, і заміняють егоїзмом, гедонізмом, матеріалістські плотською, безбожною ідеологією, яка буде видаватися за високо інтелектуальну культуру. – Буде обожнюватись і сприйматися як (*пієтет*) культ поклоніння, як сенс життя. – Людина з таким осатанілим образом мислення і гріховним способом життя приречена на самогубство – дегенерацію.

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я заспокою вас! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я мирний і

покірливий серцем, і знайдете спокій душам своїм. Бож ярмо Моє любе, і тягар Мій легкий! (Матв.11:28-30)

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться». (Матф.6:33) «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я Бог, і нема іншого Бога! ...Справедливість із уст Моїх вийшла, те Слово, яке не повернеться: усяке коліно вклониться Мені, усякий язик визнає Мене, і скаже: Тільки в Господі правда та сила! Прийдуть до Нього та засоромляться всі, які ворогували проти Нього». (Іс.45:22-24)

Біблейські оповіді, представлені у вигляді історії, не завжди відповідають дійсності. У символічному ж, внутрішньому їх значенні вони є пророчими одкровеннями розвитку історичних процесів духовного відродження і становлення Божого Царства на землі, коли **«царство приймуть святі Всевишнього і володітимуть царством віковечно, навіки віків».** (Дан.7:18)

Біблійні історії в їх духовному, пророчому значенні є свідомством того, що в періоди, коли грішний світ беззаконня приходить у вкрай критичний, безвихідний стан, його правителі звертаються до Божих Посланників, що представляють мудрість Його Благої Волі на землі. Йосип, зневажений братами і проданий ними до Єгипту, обмовлений і кинутий в темницю його властями, був покликаний фараоном вирішити найважливішу проблему порятунку народу від духовного голоду. (Амос.8:11) Пророк відкриває справжню суть його духовної місії в Єгипті: **«володар народів поставив його правителем над всім володінням своїм, щоб він наставляв вельмож його по своїй душі і старійшин його навчав мудрості».** (Псл.104:16-22)

Даніїл, вірний служитель Бога, одухотворений Духом Істини Його Волі, царем вавилонським був визнаний керівником всіх його мудреців, і возведений на вищий ступінь влади. Цар Ніневії, по слову пророка, усвідомив вкрай гріховний стан народу і його системи правління. **«Встав з престолу свого, зняв з себе царський одяг свій.»**, і царським велінням позвав народ великого міста в глибокому покаянні звернутися до Бога, **«щоб кожен звернувся від злого шляху свого і від насильства рук своїх».** (Іон.3:6-8)

Весь зміст книги Есфір, мають важливі пророчі продовження. – Вони є прообразами процесів духовного перетворення світу, які відбуваються, коли народи і їх правителі, гноблені своїм беззаконням, усвідомляють свій трагічно згубний стан і навернуться до Бога. **«Пригадають, і**

звернуться до Господа всі кінці землі, і поклоняться перед Тобою всі племена язичників, бо Господнє є царство, і Він - Владика над народами». (Пс.21:28,29)

Величезний істукан із золота, срібла, міді, заліза і глини, який бачив уві сні володар великої Вавілонської імперії, представляє чотири політичні формації впродовж всієї історії народів. Пророк Божий відкриває властям світу (*представленим в образі царя*), що всі ці світові системи, які спираються на рихлі підґрунтя «ніг» із заліза і глини, будуть роздроблені і зруйновані в порошок величним «Каменем», відторгнутим від гори не руками. Він зробиться великою «Горою» і наповнить всю землю. (Дан.2:35) «Камінь – се та повнота і сила Святого Духа Істини, яка виходить з висот Премудрості Волі Бога, і у всій повноті відкрита в Євангельському Вченні Христа. Вірне Богопізнання з'явиться величною вершиною, «Горою» всієї досконалості і наповнить всю землю. «Не робитимуть зла і шкоди на всій святій горі Моїй, бо земля буде наповнена пізнанням Бога, як води наповнюють море.» (Іс.11:9) Вся світова система беззаконня буде усунена, винищена по слову пророка: **«... безмірною повнотою Правди »**. (Іс.10:17-22) «Царство ж і влада і велич царствена у всій піднебесній дано буде народу святих Всевишнього, Якого царство - царство вічне, і всі володарі служитимуть і покорятимуться Йому». (Дан.7:14,18,22,27; Отк.11-15; Зах.14:8-9; Соф.3:9)